

Luxembourg, 4. juli 2023

PRESSEMELDING 05/2023

Dom i sak E-11/22 RS mot *Steuerverwaltung des Fürstentums Liechtenstein* (*Liechtensteins skattemyndigheter*)

ARTIKKEL 28 EØS UTELUKKER INDIREKTE DISKRIMINERENDE SKATTLEGGING PÅ GRUNNLAG AV BOSTED

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt av Liechtensteins forvaltningsdomstol (*Verwaltungsgerichtshof des Fürstentums Liechtenstein*) om tolkning av Avtalen om det Europeiske Økonomiske Samarbeidsområde («EØS»), særlig artikkel 3, 4 og 28.

Hovedsaken gjelder beskatningen av RS, en tysk statsborger bosatt i Sveits, for skatteåret 2019 da han jobbet i det offentlige i Liechtenstein. Etter Avtalen om dobbeltbeskatning mellom Sveits og Liechtenstein var RS skattepliktig i Liechtenstein for inntekt fra hans arbeidsforhold i Liechtenstein.

Liechtensteins lovgivning som var gjeldende skatteåret 2019, hadde som konsekvens at personer med begrenset skatteplikt, slik som RS, ble underlagt en høyere skattesats for inntekt fra arbeidsforhold i Liechtenstein enn skattepliktige personer som var bosatt i Liechtenstein. Ved dom 1. september 2020 fant Liechtensteins Forfatningsdomstol (*Staatsgerichtshof*) at den aktuelle bestemmelsen i Liechtensteins skattelov var grunnlovsstridig og diskriminerende. Forfatningsdomstolen opphevet bestemmelsen med hensyn til saksøkeren i den saken, og utsatte ikrafttreddesdatoen for opphevelse av bestemmelsen *erga omnes* med ett år.

EFTA-domstolen forstod den anmodende domstols anmodning slik at den søkte svar på to spørsmål. For det første, om artikkel 28 EØS og/eller artikkel 4 EØS må tolkes slik at de utelukker nasjonal lovgivning, slik som den hovedsaken gjelder, hvor en EØS-stat anvender en høyere skattesats på inntekt ved arbeid i den staten for EØS-borgere som ikke er skattemessig bosatt i den staten, sammenlignet med personer som er skattemessig bosatt i den staten. For det andre, hvis det første spørsmålet besvares bekræftende, om EØS-retten må gis forrang uavhengig av eventuell utsettelse som kreves etter nasjonal lovgivning.

EFTA-domstolen la til grunn at forskjellen i behandlingen av skattebetalere som arbeider i en EØS-stat uten å være bosatt der, og skattebetalere som både arbeider og er bosatt i den staten, ved at førstnevnte beskattes med en høyere sats enn sistnevnte, utgjorde indirekte diskriminering på grunnlag av bosted i strid med artikkel 28 EØS. EFTA-domstolen fant dermed at artikkel 28 EØS må tolkes slik at den utelukker nasjonal lovgivning slik som den hovedsaken gjelder, som anvender en høyere skattesats for inntekt fra arbeid i en EØS-stat der en EØS-borger ikke er skattemessig bosatt i den staten, sammenlignet med personer som er skattemessig bosatt i den staten.

EFTA-domstolen la videre til grunn at protokoll 35 EØS og artikkel 28 EØS må tolkes slik at de utelukker en EØS-stat fra å anvende en bestemmelse slik som den hovedsaken gjelder, som har blitt ansett å være i strid med artikkel 28 EØS.

Til slutt fant EFTA-domstolen at enkeltpersoner, slik som RS, ikke kan pålegges en høyere skattesats på grunnlag av en nasjonal bestemmelse slik som den hovedsaken gjelder. Den

anmodende domstol er pålagt å trekke de nødvendige konsekvensene av bruddet på EØS-retten og sikre, innenfor sine fullmakter, et effektivt rettsmiddel, herunder tilbakebetaling med renter av enhver skatt som er betalt i strid med EØS-retten. Hvis dette ikke er mulig, er EØS-staten forpliktet til å gi erstatning for tap og skade påført enkeltpersoner, slik som RS, i samsvar med prinsippet om statsansvar.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på EFTA-domstolens nettside, se www.eftacourt.int.

Denne pressemeldingen er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.